

Írok, s te késel*

*A jobb tüdőmbe lélegzek,
a bal tüdőmbe lélegzek.
Felébresztem a kezemet, amely még
az igazság meleg zsebéről álmodik.
Félredobok mindent. Elhelyezkedem.*

November Bukarestben, 0 óra 53 perc

*Már nem gyújtok rá.
Az öngyújtó gázának vége,
a gyufák meg robbannak –
s felriadhatnál,
biztonságos álmodból,
az akvárium estéből,
ahol a még fényleni hagyott képek
versenye fut – én pedig megtehetném – itt
a tél – hogy galléron ragadjak, megtehetném,
1970-et írunk, tél van, gondolom, megtehetném,
hogy így elszenderülten, elejtetten, ahogy most vagy
tudatlan testtől elnyelt téveteg szemmel, így eladlak
a gyilkosoknak a túlsó part valamelyik
cirkuszából, megtehetném, kincsem, drágaságom,
hogy a takaréka teszlek.
Te meg idegenben ébredhetnél meg álmodból,
egy sokkal jobban szervezett
helyen, ahonnan nem szabadulnál többé.
A te álmod nem igazi álom. Csak
szánalmas
kifogás, hogy néha
lehunyhasd a szemed...*

* Az itt közölt versek a költő *Manualul Autorului* című kötetéből lettek válogatva.
Megjelent: 1989. Bukarest

Te pedig

*Császár, a szavak téged akarnak. Csak
egy Császárnak engedelmeskednek már.
A pontig kell vezetni őket, keményen.
Te pedig, közönséges halandó, nem akarsz mást tenni,
mint beszélni, s amikor nem beszélsz, akkor írni,
írni, hogy ne beszélj már,
írni, hogy ne hallgass.
De hogy értetnéd meg magad társaiddal,
a Császárokkal?
Szó leszel-e, avagy szónok?*

Nichita Stanescu angyalai

*Ha majd az angyalok kiemelkednek a testemből, nem tudom
már betölteni a szellem üresét. Angyalok, egészen kicsi angyalok,
mint a legyek, megjönnek és elmennek, ki-be járnak. A testben
most fény van. Fényár van egész éjszaka. Aki ír, lassan kioltja az
oldal fehér világát. Ahogy a fény előre vitte, a sötét írás majd
visszaveti. Közömbös tárgyakkal kijelölt, néma tekintetet von
magára, ami őt keresi, és útja titkon követhető. Egy pillantást, ami
eléri őt, vagy útjából visszatér, a nyomába megint. Ez a tekintet
egyszer különvállik a vakon előreküldött sugaraktól, elvállik, hogy a
sötétség széleit megmutassa.*

Nélküled

*Tea a teáscsészében.
Bor a borospohárban.
Tej.
Bort iszom, tejet, teát,
de a poharat nem érinthetem.*

Gyermek-poéta

*Csöndben vagyok. Hallom a tenyérben növő vonalak
zaját, nem halkul még. Csöndben vagyok.
Alig ébredtem fel.*

Értetlenül bámulok még. Csendben vagyok. Ma melegebb van; valamelyest éjszaka is melegebb volt. Csendben vagyok. Volna néhány lépés az ajtóig, hogy jól becsukjam.
Kinyitom a szám: mondanék valamit, vagy ásítsak legalább. Nem jön. Mélyet lélegzem, mégis. Amekkorát én tudok. Ha fölállanék, tudom, friss nyomot hagynék, egy elhagyott fészekhez hasonló. Játék ez is. Jobb szeretem rejtve tartani a nyomomat. Jó a fészekben is, minek akkor repülni? Szárnyalnom kellene? A létező az tapintható, de roppant kevés. Éreztem én, előre tudtam. Hogy is mondjam? Ami van, az kicsiny, apró. És milyen jól viseli magát! Csendben vagyok, anyám. Ne félj. Egyre csendesebben. Lassan némulok, nap nap után, itt az emberek közt. A gondolat csontos rétegei fednek. Beszélek, lélegzem, és sűrű sugárként saját útját megvonó lökhajtásos gépnek hiszem magam. De állni jobb, mint repülni. Miért is emelkednél föl? És ugyan meddig? A szavak sugara így is visszadob. Csak a hallgatás ad békét, csak az tart engem itt. Hogy mi volna még elmondható, azon tűnődöm most, miről beszélhetnék, vajon. Megbékéltem, a szavakra gondolok. Szólj, kedvesem, jól viselkedem? Elég rendes vagyok, elég jó? Szót fogadok, ugye? Nincs már amiért haragudj rám, ugye nincs? Anyád, mit mond? Elégedett velem? Ideje is lenne. Későn is jobb, mint soha. Ezt nemrég értettem meg. Egy kissé elkomorodtam tőle, mégis elmúlt hamar. Valamit tennem kellene, de mozdulni is félek, a tenyéren növvő finom vonalak nehogy megváltozzanak. Ti mondtátok: szerencsém lesz egyszer. Aha, látjátok már, nem játszom többé. Az idő eltelt. Most nagy vagyok. Nem hiába küldtetek emberek közé...

Az erdélyi dombok között

*A lélegzet lassú vizein
lebegek. Egy alvó gyermek.
A mosoly dűnéin szavak taposnak,
ott a nyomuk.
Harangnyelv az ember
üt-ver maga körül.
Közöttetek kongatok. Együtt
harangozunk. Szavak.
Mióta viaskodunk,
hogy távol tartsuk
a szívtől a szót?
Elveszünk az erdélyi dombok között.*

*Bukarest
Szeged*

*Bogdan Ghiu
Fordította: Panek Sándor*